

Side og navnlig fra det ærede Medlem fra Vrs. Der blev sagt: Vi maa se at holde de egentlige, værdige Trængende udenfor Fattigvæsenets Hjælp, nemlig de Trængende, der ved Sygdom og siebliffelig Nød kunne komme til at trænge til offentlig Hjælp, dem maa vi holde fra at komme ind under Fattigvæsenet. Der kan foruden disse nævnte Marsager være en uopregnelig Mængde andre Marsager, saadanne, som vi alle — og navnlig vi ældre, som i mange Aar have haft med humane Formaal at gjøre — særlig have erfaret. Vi maa stille os det klart, at dette er Opgaven for Loven, at det er det, vi ville opnaa, saa at vi tilsidst, efterhaanden som Udviklingen gaar frem, kunne faae dem, der ere paa det offentlige Fattigvæsen, bort derfra, selv om saa alle Fattiggaarde kom til at staa tomme, hvad jeg særdeles vilde ønske. Jeg vilde ønske, at man kunde faae slaaet ihjel den Raptus, som greb vore Kommunalbestyrelser, idet man i Stedet for at bejles af Manden, den kommunistiske Mand, som ogsaa gaar igjennem Grundloven om Hjælp til dem, der trænge, bejles af Regnetabeller; det er da den, der har foranlediget, at vi have Beskrivelser af mange Sognes Fattigvæsen, af Livet paa Fattiggaardene, Beskrivelser, saa Haaret maa rejse sig paa vor staldede Ssfe. Udtrykket er brugt med Fortsæt. Naar man sætter smaa, uskyldige Børn i samme Hus og samme Stue, sammen med det værste Udstud af Samfundet, naar man fører gamle, hæderlige Egtefolk, som ikke have begaaet anden Brøde, end Livet igjennem at arbejde som hæderlige Folk, og som nu skulle have offentlig Hjælp, ind paa Fattiggaardene, kaste dem ud af deres lille Indsidderhus, hvor hvert lille Papirsbillede, enhver lille Ting i Hygget har været dem kjær, og hvor de kunde lade sig nøie med maatte Halvdelen af den Hjælp, de i Virkeligheden koste den høie Bestyrelse for Fattiggaarden, naar man fører dem fra et saadant lille Indsidderhjem, sætter dem ind paa Fattiggaarden og stiller dem ad, Manden mellem Udstudet og Kvinden paa den anden Side, saa siger jeg, at naar det er slet — selv om det kun er slet enkeltvis; thi det er ingenlunde almindeligt i Kommunalbestyrelserne Landet over, man træffer ofte der en meget human Fremgangsmaade — men er det slet i blot enkelte Tilfælde, og det er det, saa siger jeg, at det er Ting, der bør fremdrages her og stemples med — ja jeg skal ikke nævne nærmere Navnet — men de bør stemples med det Navn, de fortjener. Det kan ikke negtes, at selv om dette Lovforslag paa Grund af reaktionære Forhindringer ikke maatte blive til Lov, saa

vil, naar vi her sidde som de umiddelbare Repræsentanter for det danske Folk, og det gjør vi, hvad man saa end kan finde paa at tale om Folkevalg, og naar vi her gennem vore Forhandlinger og Afstemninger lægge Meninger for Dagen, navnlig om saadanne humane og sociale Spørgsmaal, naar vi udtale dem som udgjørende vor Billie efter vore Forhandlinger og Aftaler, saa vil det faae en afgjørende Betydning for Vedelsen af saadanne Forhold omkring i Landet. Jeg er overbevist om, at i mange Tilfælde vil det gaa saaledes, at saa vil vore Venner Landet over, som have samme Tanker som vi lige overfor saadanne Spørgsmaal, sige, vi have Ret efter Lovgivningen til at gaa i den Mand, hvori de derinde have talt og stemt; selv om det ikke er blevet til Lov, saa er det en Lov i vore Hjerter, hvorefter vi ville lede Kommunens Fattigvæsen og de Forhold, hvorom der saaledes har været Tale. Paa denne Maade kunne vi, naar vi lægge vore Anskuelser og Opfattelse for Dagen i Spørgsmaal som dette og af lignende Natur, trods Regjering og Landsting fremkalde sociale Reformere i Landet, idet der nemlig da er Mulighed for, selv efter den nu bestaaende Lovgivning, at reformere om ikke fuldstændig affkaffe saadanne Anomalier, som jeg har nævnt med Hensyn til Behandling af Fattige, saa at disse Exempler aldrig ville fremkomme mere. Sid vi kunde efterhaanden, ikke med et Slag, men efterhaanden, naae til dette, at Fattigvæsenet, efter den almindelige Betragtning, blev ordnet saaledes, at uværdige Fattige skulde stilles for en Jury af deres egne — og saaledes bør en Jury altid indrettes — og af dem dømmes til Fattiggaard og Tvangsarbejdsanstalt. Sid Fattigvæsenet var saaledes indrettet. De andre, de værdige Fattige, kom da ind under det fri Fattigvæsen, saaledes at man sagde: Blev Du i Din Stue, den Hjælp, Du skal have, skaffe vi Dig paa anden Maade. Vi have jo flere Exempler paa — det har jeg ogsaa set — at en efter almindelige Regler ret velstaaende Familie pludselig er bleven fattig, fordi Forsørgeren, som havde en god Stilling, gaar bort; selv den dygtigste Kone kan ikke uden Hjælp føre en ordentlig Hushjælp igjennem, i det Mindste ikke i nogle Aar, indtil Børnene vore til. Hvorfor skulle nu disse Børn være Fattighusbørn? Hjælp dem ad den her nævnte Bei i nogle Aar, hjælp dem ad denne Kjærlighedens Bei, og de ere i enhver Henseende befriede fra det, som ellers klæber ved Fattigvæsenets Børn! Dette er da Gudskelov ogsaa slet mange Steder. Naar vi lægge vor Billie for Da-